

[Guldberg.]

man kørte det rigtigt, kunne se på tilbuddenes størrelse, om man havde sat for meget arbejde i gang, og så kunne man undvære al den rationering. For det er jo ganske klart, at hvis vurderingen af faren for en betydelig løn- og prisglidning giver sig udtryk i tilbuddene, skal man lade være med at sætte arbejdet i gang, for nu kan man nemlig få at vide, hvad det kommer til at koste. Derfor vil jeg gerne forsvare den ordning, også selv om vi måske ikke altid får den administreret sådan, at den er mest effektiv.

(Kort bemærkning).

Bendix: Til hr. Svend Jakobsen vil jeg blot sige, at til korslagte arme hører der som bekendt to arme, og vi møder ikke op med korslagte arme, hverken den ene eller den anden.

Jeg vil dernæst sige til boligministeren, at når boligministeren til mine spørgsmål eller angreb — boligministeren må selv vælge, hvordan det skal opfattes — siger, at der var noget, der tydede på en overophedning i byggeriet, så synes jeg, at alene ordvalget afslører, med hvilken usikkerhed indgrebet er gennemført. Og jeg kan ikke undlade at opfatte dette på andre måder end den, boligministeren selv opfatter det på, bl.a. som en erstatning for en svag finanspolitik.

Må jeg ganske kort minde boligministeren om, at jeg har spurgt, om boligministeren ikke ville finde, det var forstandigt, at vi i næste uge i folketingets boligudvalg tog en drøftelse om tidsbegrænsningen af denne bekendtgørelse og det cirkulære, der knytter sig til bekendtgørelsen.

Lad mig sluttelig sige, at vi ved, at ministeren har rådgivere i denne sag. Vi ved, at ministeren bl.a. har hr. Verner Jørgensen som rådgiver, og det skal vi naturligvis ikke blande os i på nogen som helst måde, men nu trænger hr. Henning Philipsen sig også på som rådgiver og siger noget om grænsen for det parcelhus, der kan accepteres; hvad der lå i denne accept, kom end ikke klart frem, men det var noget med, at nogle var almindelige og andre var ualmindelige, og grænsen mellem det almindelige og det ualmindelige gik altså et eller andet sted ved 85 m² — 100 m². Må jeg spørge boligministeren, om han er villig til også at lytte

til det råd? Hvis boligministeren er det, er jeg bange for, at det skaber fornyet usikkerhed.

(Kort bemærkning).

Svend Jakobsen: De konservative og hr. Bendix vil tilsyneladende fortsat køre på frihjul. Vi kan altså ikke, må jeg konstatere, få at vide, om vi i de langsigtede forhandlinger også kan få de konservative med i drøftelserne, når vi taler om parcelhussektoren.

(Kort bemærkning).

Bendix: Der er problemer i parcelhussektoren, som vi gerne vil være med til at se på. Det gælder bl.a. ældre beboere af parcelhuse, som på grund af den boligpolitik og den skattepolitik, vi fører her i landet, for manges vedkommende er kommet ud i overordentlig store vanskeligheder. Det er et af de problemer, vi gerne vil være med til at se på.

Boligministeren (Helge Nielsen): For at der ikke skal herske tvivl om hr. Bendix' forståelse af, hvad jeg har sagt, og hvad jeg har ment, vil jeg klart sige, at det har været min opfattelse og mine rådgiveres indtryk, at dette cirkulære var nødvendigt. Det har været regeringens indtryk, og derfor har det været forhandlet i regeringen, og derfor er det kommet. Det er ikke bare en formodning, det er en formodning indtil en forvisning, hvis det kan være endnu stærkere for hr. Bendix.

Dernæst nævner hr. Bendix nogle af mine gode rådgivere. Ja, jeg har mange gode rådgivere — hr. Bendix er jo også en gang imellem kommet og har hvisket mig gode råd i øret — og jeg er da villig til at lytte til alle gode råd, og så må vi se, om disse gode råd kan samles også til en god boligpolitik.

(Kort bemærkning).

Bendix: Må jeg spørge boligministeren, om de bemærkninger fra hr. Henning Philipsens side, som jeg flere gange har henvist til, var et godt råd?

Hermed sluttede forhandlingen.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Der er ikke mere på dagsordenen.